No. 3044 Woensdag 12 April 1939 56ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

Nederland en het Vaticaan

EEN BESCHAMENDE AFWEZIGHEID.

Zoals we indertijd aan onze lezers hebben medegedeeld, waren meer dan 40 regeringen officiel vertegenwoordigd bij de kroning van Paus Pius XII.

Nederland was echter een der weinige landen die daar ontbraken.

We weten dat Oud Minister Deckers daarover de Regering heeft geinterpelleerd.

Het antwoord hierop is ons niet bekend, maar het zal wel niet veel verschillen van het kluitje waarmee een redacteur van de Volskrant die dezelfe vraag had gesteld, in het riet gestuurd werd. Deze hoorde n.l. als motief daarvoor noemen, dat ook in 1922, bij de kroning van Paus Pius XI Nederland niet op een bijzondere wijze daarbij vertegenwoordigd was geweest.

Hier hebben we weer dus te maken met het beruchte Haagse precedent, dat zo dikwijls als dekmantel dienst moet doen om een slechte zaak te bedekken.

Trouwens zoals de Volkskrant reeds opmerkt is de vergelijking met 1922 niet geheel juist.

In 1922 was de Paus wel Souverein, maar geen Staatshoofd, wat thans wel het geval is.

Bovendien was Nederland in 1922 door een gezant bij het Vaticaan vertegenwoordigd en Jhr. Mr. v. Nispen tot Sevenaer heeft toen wel degelijk — zij het dan wellicht niet met een bepaalde officiële opdracht — de kroningsplechtigheid als vertegenwoordiger der Ned. Regering meegemaakt.

Een beroep dat Nederland thans niet meer bij het Vaticaan vertegenwoordigd is, gaat ook niet op.

De Ver. Staten zijn ook niet door een gezant bij het Vaticaan vertegenwoordigd en toch stuurde president Roosevelt een bijzondere gezant.

Trouwens toen de thans afgetreden Negus de troon besteeg van Abessinië — waar Nederland ook geen gezant had, werd een speciale Nederlandse delegatie naar Addis Abeba gezonden, terwijl toch de positie van den Paus als internationaal staatshoofd zeker heel wat belangrijker is dan die van den Negus ooit geweest is.

„De Tijd" wees er onlangs reeds op, hoe bij het overlijden van Paus Pius XI ons landje, onze regering ontbrak bij de condoleantie betuigingen van schier alle staatshoofden en regeringen op het Vaticaan.

Wij volstonden met een officieel bezoek van rouwbeklag van onzen minister bij den Internuntius en de aanwezigheid bij de plechtige uitvaart in de Parkstraat.

Minder kon het ook niet.

Nu betrad een nieuwe Paus de Pauselijke troon.

Bijna alle landen van de wereld, zowel het protestantse Engeland als de Methodistische Ver. Staten zonden hartelijke telegrammen van gelukwensen. Alleen Nederland liet niets van zich horen.

Terwijl hier toch de Katholieken ook een derde der bevolking uitmaken en 4 katholieken in de Regering hebben.

Voelt men in den Haag niet, hoe grievend en pijnlijk een dergelijke kleinzielige houding is tegenover een groot deel van ons volk, waarvan de katholieken toch ruim een derde deel uitmaken?

En wij zijn overtuigd, dat ook buiten dit kath. volksdeel deze houding weinig waardering zal vinden.

En zelfs al was het aantal katholieken in ons land zeer gering, gelooft men niet, dat in internationale en diplomatieke kringen, deze houding van Nederland klein en benepen zal gevonden worden en de sympathie voor Nederland in de vreemde niet zal vergroten?

Dat het een rechts Kabinet moet zijn met nog wel 4 kath. ministers dat deze houding aanneemt, zal de toch reeds niet groeiende sympathie van ons kath. volksdeel voor dit Kabinet zeker niet doen stijgen.

„De Tijd" noemde deze afwezigheid van Nederland te Rome een voor Nederland beschamend feit en verwachtte dat deze diplomatieke houding, welke een droef getuigenis geeft van de Nederlandse standing niet zonder consequenties zal blijven en in elk geval niet zonder een scherpe echo in het Nederlandse parlement, waarin katholieken zo ruim vertegenwoordigd zijn.

Zoals onze lezers weten, is dit geschiedt door de interpellatie van oud-minister Deckers.

Ook de Maasbode wees op de leemte, dat waar alle grote en beschaafde naties in Rome vertegenwoordigd zijn, Nederland en Patagonie afwezig blijven. Doch wij zijn iets meer dan Patagonie zegt de Maasbode en Nederland is groot genoeg om in Rome op te vallen.

Het blad werpt dan, o.i. volkomen ten onrechte, de schuld alleen op minister Patijn. De Maasbode wil het den kath. ministers niet euvel duiden, dat zij in deze aangelegenheid niet meer voldoening hebben kunnen schenken aan hun geloofsgenoten. De ant.rev. ministers en ook de christ. hist. ministers, gaan volgens de Maasbode vrij uit, omdat ze in deze bestookt worden door kleinzielige anti-papisten. Wel een waardig en sterk argument om bewindslieden vrij te pleiten in een zaak waar internationale belangen voor Nederland op het spel staan! Wij vermoeden dat dit excuus van de Maasbode, al zit er wellicht een grond van waarheid in, door de ant. rev. en christ. hist. ministers niet prettig is ontvangen.

Maar volgens de Maasbode treft hier alle schuld de heer Patijn. Hij had het initiatief moeten nemen en door moeten zetten.

Hier krijgen we dus weer een herhaling van het spelletje bij Onderwijs, n.l. dat één minister als zondebok de woestijn wordt ingestuurd.

O.i. volkomen onredelijk. Het is duidelijk, dat de houding van Nederland om in Rome afwezig te blijven, wordt gegrond op binnenlandse overwegingen. En daarvoor is het gehele Kabinet, zonder uitzondering, verantwoordelijk, al treft die verantwoordelijkheid minister Patijn op de eerste plaats.

Het is een zielige en onwaardige vertoning.

Ons klein Nederland is vaak groot geweest in zijn daden, maar het kan vaak ook heel klein en bekrompen zijn.

De N. Venl. Crt. schrijft nog:

„Protestanten en katholieken zongen te Groningen samen in een protestantse kerk: het was een liturgische dienst vol diep-ontroerende schoonheid. Dat was nu geestelijke herbewapening en broederschap van de beste soort. Er zijn protestanten die direct protesteerden. Er werd zelfs een protest-vergadering gehouden, waar op dictatoriale wijze een protest-motie werd aangenomen.

Z.H. Paus Pius XI sterft. Een grote wereldfiguur is heengegaan. Deze souverein-Paus wordt in de Kamers officieel herdacht. De antipapisten verlaten uit protest de Kamer. Is dat geen belediging van een staatshoofd? Zo iets kan in het enge, anti-papistische Holland, zoals ook het vernielen der mooie roos „Pius XI" indertijd in het Utrechtse rosarium. Dit anti-papistische land trok zijn gezant aan het Vaticaan dan ook terug. De Kerk kan beter verder zonder, dan met ons klein landje.

De wereldgeschiedenis gaat verder. Ook zonder de kleine, venijnige anti-papisten van Holland. De kardinalen der H. Roomse Kerk van heel de wereld vergaderen en binnen een etmaal is de nieuwe Paus gekozen: „de trouwe medewerker en opvolger van Pius XI".

De N. Venlo. Crt. heeft gelijk, de Paus en de Kerk zullen van dit alles geen hinder hebben.

Maar voor de internationale reputatie van Nederland is zoveel kleinheid, toch zeker niet bevorderlijk.

Ons werd onlangs gevraagd, waarom Nederland niet in het kardinaalscollege vertegenwoordigd is.

We geloven, dat we thans geen antwoord op deze vraag behoeven te geven. De Nederlandse houding zegt wel wat.

Sympathiek Nederlandse vlagvertoon in de vreemde zou een wat meer ruimere houding vereisen. Intussen kunnen wij met Mgr. Gröber, aartsbisschop van Freiburg zeggen: het officiele Duitsland moge den nieuwen Paus niet officieel begroet hebben, uit de harten van millioenen kath. Duitsers klonk een herhaald Credo en een ernstige eed van trouw aan den nieuwen Paus.

Hoe de Beurs zaken doet

Hieronder publiceren wij in vertaling een brief, welke door de gezamelijke pers op Curaçao in het Engels geschreven is aan de Uitgever van de Beurs & Nieuwsberichten J. Nijman, alsmede aan de andere instanties in het onderstaande schrijven vermeld. [illegible]

Aan de Heer J. Nijman,
Uitgever van de Beurs- & Nieuwsberichten.
Curaçao.

Mijnheer,

Ondergetekenden, Vertegenwoordigers van de volgende bladen

Amigoe di Curaçao,	
Boletin Commercial	
Curaçaosche Volkskrant	
La Cruz	
La Prensa	
La Union	
Aruba Post	Aruba
El Despertador	„
La Verdad	„

hebben kennis genomen van de door U geschreven „geheime" brief dato 8 Mrt. 1939, waarbij ingesloten een „strikt vertrouwelijk" rapport betreffende de Curaçaose pers. U zondt copie van dit schrijven aan het Amerikaans Consulaat op Curaçao, aan het Departement van Handel in de Ver. Staten te Washington D.C. [illegible] bureaux en blijkbaar aan alle advertentiebureaux in de Ver. Staten, welke belang hebben in het exportgebied.

Wij geloven niet dat de advertentiebureaux **in het algemeen,** gegevens over de Curaçaose pers maar zo voetstoots zullen accepteren, van een belanghebbende partij als gij zijt. Zij zullen wel eerst een onderzoek naar de waarheid instellen.

Maar het is een gevleugeld woord dat zegt: „Liegt er maar op los, er blijft altijd wat van hangen".

En daarom vrezen wij, dat tenminste sommige personen of agentschappen geloof zullen hechten aan verschillende uwer leugens. Daarom zult U waarschijnlijk ook dit motto hebben gebruikt bij het schrijven van uw rapport.

Wij willen voorkomen, dat uwe methode om zware „confidentiële" histories en insinuaties te vertellen omtrent collega's de schijn moge wekken, alsof zo iets onder Curaçaose en Arubaanse persbroeders gebruikelijk is.

Oprecht betreuren we zulk een unfaire en minderwaardige concurrentie.

Eenstemmig dan ook veroordelen wij in de meeste strenge bewoordingen uw manier van doen. En we zullen verder niet veel woorden vuil maken aan een weerlegging van al uwe moedwillige laster.

Een specimen van oneerlijke concurrentie, zo willen wij uw handelwijze brandmerken, voor het publiek, voor de advertentiebureaux en voor de adverteerders.

Copiën van deze brief zullen wij publiceren in onze bladen en ze verder zenden aan het Amerikaanse Consulaat op Curaçao, aan het Amerikaanse Departement van Handel en aan de Advertentiebureux, opdat een ieder moge weten van welk een standing de uitgever is van de Beurs- & Nieuwsberichten.

11 April 1939.

(volgen ondertekeningen).

Ter nadere motivering, waarom ons blad zich bij deze ondertekenaars heeft aangesloten het volgende:

De vorige week ontving onze administratie van bevriende zijde uit de Ver. Staten een fotografische afdruk van een brief gedateerd 8 Maart 1939 door de Administratie van de Beurs en Nieuwsberichten geschreven en getekend met J. Nijman. De brief was gemerkt „Private". Als bijlage was bij deze brief een „strictly confidential report", waarin dezelfde Heer Nijman een uiteenzetting gaf over de marktpositie van Curaçao en de belangen aldaar voor Amerikaanse adverteerders alsmede een overzicht en karakteristiek van de Curaçaose pers.

We hebben nog een brochuurtje uit de oude tijd, getiteld „Lieve manieren van zekere Curaçaose pers". Nu, we moeten eerlijk bekennen, dat de manieren [illegible] om in de geest van het rapport Nijman te blijven — nog niet de beschaving van de olie hadden, heel wat netter waren als de manier van handelen van de huidige Beursadministratie. Deze huidige manier althans is wegens laster en oneerlijke concurrentie door den strafrechter vervolgbaar.

De door Nijman gegeven karakteristiek van de Curaçaose bladen is een uitstalling van een serie leugens, waarheden en insinuaties met geen ander doel als om heel de Curaçaose pers af te breken en in het buitenland zwart te maken. Ja, voor de Amerikaanse advertenties-bureaux wordt een groot deel van onze pers uitgemaakt voor een negerzoodje. Nijman gebruikt dit woord wel niet rechtstreeks, maar wanneer men de tegenstelling ziet van het „colored people" aan onze verschillende Curaçaose kranten tegenover de blanke „Hollanders" aan de Beurs, dan ligt de bedoeling van het rapport Nijman er wel heel dik op. Van La Cruz, waar notabene de redactie bestaat uit de Hollandse Paters Wahlen en Brada, schrijft Nijman. Het blad wordt uitgegeven door 2 neger (colored) employes ! ! De Beurs zelf wordt heel begrijpelijk geweldig opgekamd; zelfs durft N. te schrijven van een „monopolistic position". En om aan deze snoeverij een schijn van waarheid te geven werden door N. bij de vermelding van oplagecijfers van Amigoe en Union eenvoudig duizendtallen weggeschrapt en bij La Cruz het opgegeven cijfer als „bewering zonder grond van waarheid" aangegeven.

Betreffende deze oplagecijfers mogen onze lezers wel weten, dat enkele maanden geleden een Amerikaan, die deze cijfers had gecontroleerd, aan de Beurs mededeelde dat de Amigoe een oplage had van 1250 en La Cruz van ruim 4000. Toen de heer Nijman dit ontkende, vroeg de Amerikaan hem om dan mee te gaan naar de drukkerij, waar op dat moment juist La Cruz gedrukt werd een wanneer de teller onder de 4000 bleef zou deze Amerikaan 100 dollar betalen. Maar in het andere geval kon Nijman dokken. De Hr. Nijman ging hier echter niet op in.

De eindbedoeling des Heren Nijman, onze lezers zullen het wel begrepen hebben, is natuurlijk geen andere als de Amerikaanse adverteerders van de Curaçaose kranten weg te halen en naar de Beurs te sturen.

Een overtreding dus van het artikel 341 bis. van het wetboek van strafrecht voor de Kolonie Curaçao, dat luidt:

Hij, die om het handels- of bedrijfsdebiet van zich zelven of van een ander te vestigen, te behouden of uit te breiden, enige bedriegelijke handeling pleegt tot misleiding van het publiek of van een bepaald persoon, wordt indien daaruit enig nadeel voor concurrenten van hem of dien ander kan ontstaan, als schuldig aan oneerlijke mededinging, gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste een jaar, of een geldboete van ten hoogste negen honderd gulden.

De Hr. Nijman heeft gedacht in de woorden private en confidential een vrijplaats te vinden om er maar op los te liegen. Maar het was ook hier weer „al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaalt ze wel". Binnen een maand hadden wij zijn „confidential report" op onze tafel liggen.

Men moet maar private en confidential een aantal brieven schrijven aan het Amerikaanse consulaat op Curaçao, aan het Departement van Handel te Washinton en aan alle Amerikaanse advertentiebureaux. We moeten eerlijk zeggen, dat de Hr. Nijman wel heel goed de instanties heeft uitgezocht, welke aan zijn Curaçaose collega's schade zouden kunnen doen; maar het waren er wel wat te veel om er confidentieel aan te schrijven!

Nu we toch aan het schrijven zijn over oneerlijke concurrentie, willen we hier even aan het licht brengen, dat we dato 2 Dec. 1938 uit Nederland een schrijven ontvingen van een advertentiebureau met de mededeling:

> „Is het u bekend, dat men de oplage van de Amigoe opgeeft als 150 exemplaren?".

We weten wie deze opgave heeft verstrekt; een „Hollandse" relatie op Curaçao nl. die nauw met de heer N. in verband staat, wat betreft het advertentiegedeelte van de Beurs. Deze heeft zich dus eveneens schuldig gemaakt aan art. 341 bis van ons wetboek van strafrecht.

Het kan voor deze „zakenrelatie" van de Beurs van belang zijn van te voren te weten, wat hem mogelijk boven zijn hooofd hangt.

HET RAPPORT NIJMAN.

Het „strictly confidential" rapport van de heer Nijman beslaat 11 getypte bladzijden en over de eerste 5 bladzijden loopt het eerste deel „gevende een kort overzicht van de economische ontwikkeling van Curaçao.

> „Een verdeling van de bevolking in „welvaartklassen.
>
> „De geschatte koopkracht der be„volking."

Het tweede deel geeft een „inside information" over de in Curaçao verschijnende dag- en weekbladen.

Van het eerste deel kunnen we zeggen, dat het tot doel heeft te bewijzen; de olie is welvaartbron voor Curaçao. Hieruit moet dan het volgende syllogisme worden opgebouwd:

Hoe nauwer een blad verbonden is met de olie des te groter de publiciteitswaarde.

Welnu, de „Beurs- & Nieuwsberichten" is het nauwst met de olie verbonden; dus de Beurs heeft de grootste publiciteitswaarde.

Maar behalve de nauwe verbondenheid met de olie, heeft het blad verder nog zijn belangrijke publiciteitswaarde, omdat het in het Hollands verschijnt.

En nu citeren wij letterlijk:

> „Na de vestiging der olieindus„triën, met hoofdzakelijk employes „uit Nederland, door de groeiende „gouvernementsadministratie en de „vestiging van verschillende Hol„landse ondernemingen, door het „onderwijs in het Hollands en het „gebruik van het Hollands in de „gouvernementspublicaties, kanto„ren en rechtspraak, werd het ge„bruik van het Nederlands zeer be„vorderd zodat het Hollands thans „de algemeen gesproken taal op „Curaçao is.
>
> „Tegenwooordig wordt het Pa„piaments alleen gesproken door de „oudere generatie, die buiten woont „en weinig contact heeft met de „stad.
>
> „De komende generatie denkt, „leest en spreekt Hollands en „langzamerhand raakt het papia„ments in onbruik."

Men ziet het begint al aardig met de leugens. Maar het ergste komt nog bij de karakteristiek over de kranten, welke we thans laten volgen met heel weinig commentaar, omdat de leugens genoeg tegen zich zelf getuigen en de insinuaties er duimendik boven op liggen.

Boletin Commercial.

Een blad van betekenis voor Joodse kringen; het wordt uitgegeven in het Spaans, Engels en Hollands. De inhoud bestaat uit:

a) knipsels uit Europese kranten (Spaans, Engels, Hollands)

b) dagelijks nieuws van de United Press.

c) een kolom ,,personales en sociales".

De intekenprijs is ƒ 2.50 per maand.

Het aantal lezers is ongeveer 400. Het blad wordt hoofdzakelijk gelezen in Joodse kringen en door enige anderen uit sympathie met de hard-werkende uitgever-eigenaar Mr. M. M. Pinedo, die bekend staat als een grooot vriend van het Hollands.

La Prensa.

Dit blad wordt uitgegeven in het Spaans en het Engels en gedeeltelijk in het Hollands. Het wordt gelezen door de lagere Gouvernementsambtenaren, kleine kooplui en Venezolaanse arbeiders op Curaçao. De inhoud bestaat uit:

a) uit een pers van 400 worden van de United Press.

b) uit Spaanse en Engelse krantenknipsels.

c) uit ingezonden stukken.

In de lente van 1938 werd het blad te koop aangeboden aan de eigenaars van de Beurs- & Nieuwsberichten. Het aantal abonnees was toen 157, terwijl de straatverkoop een honderd exemplaren bedroeg. De krant lijdt een maandelijks verlies van ƒ 400.—.

Eigenaar van het blad is de ,,Typografia Electrica", de drukker ook van de Beurs- & Nieuwsberichten.

La Prensa kan alleen bestaan, dank zij een gunstig contract van de Typografia Electrica met de Beurs- & Nieuwsberichten betreffende het drukken van laatstgenoemde krant en van wege de winst die er wordt gemaakt met handelsdrukwerk. Uitgever is de 66 jarig oude J. B. Suarez.

Curaçaosche Volkskrant.

Tot 1 Maart 1939 was deze krant een dagblad. Thans is het een weekblad. Het bevindt zich in tamelijk wel dezelfde positie als de La Prensa. De drukkerij van dit blad heeft beter drukmateriaal als de Typografia electrica. De leiding werd bij de dood van een vakkundigen eigenaar-uitgever overgenomen door een negerbediende (colored employe).

De handelsdrukkerij is lang niet meer wat ze zijn moest. Betalingen geschieden met de grootste moeilijkheden. De drukkerij evenals het blad zelf staan op het punt van failliet te gaan.

De lezerskring van het blad is niet groter als 150.

Het blad beweert dat het er meer zijn. Volgens welingelichte personen zal het niet lang meer duren of het blad verdwijnt geheel.

Amigoe di Curaçao.

Dit halfwekelijks blad verschijnt op Woensdag en Zaterdag. Het is de oudste krant op het eiland. Het is de officiële krant van de R. K. Missie op dit eiland en wordt uitgegeven door de ,,Dominican Friar" H. M. Hulsman.

De inhoud bestaat uit:

a) artikelen van spirituele aard en over religieuze onderwerpen.

b) artikelen van sociale en politieke inhoud, vanuit de R. K. gezichtshoek.

c) plaatselijk nieuws en commentaren op plaatselijke gebeurtenissen.

d) nieuws geknipt uit de Beurs- & Nieuwsberichten; ongeveer 100 woorden. (Merkwaardigerwijze is de Beurs hier heel erg royaal met cijferen. Red.)

Over het geheel ziet de krant er goed uit. De zwakke zijde is dat het blad dikwijls een eenzijdig standpunt inneemt en de zaken behandelt met een te uitgesproken katholiek standpunt. Bij verschillende gelegenheden critiseert het op een tamelijk scherpe wijze het gouvernement en de grote olie industriën. De redactie blijft dikwijls in gebreke de woorden van de tegenstanders juist te citeren in hun werkelijk verband. Daarom heeft deze krant in de laatste tijd een groot deel van haar sympathie verloren.

In 1930 was de oplage 1200.

Thans kan het blad roemen op niet meer als 150.

Het blad wordt gelezen door de betere stand der katholieke bevolking. Inhoud en stijl liggen boven het begrip van het merendeel der lezers.

La Union. Dit is het orgaan van de R.K. Werkliedenvereniging en verschijnt eens in de week in het papiaments. De inhoud bevat politieke en economische artikelen.

Van wege echter de gunstige economische condities, de overvloed van werk, het groot aantal nationaliteiten, de gunstige arbeidsvoorwaarden, de blijvende voorspoed, de mentaliteit van de geboren Curaçaoënaar, en de patriarchale gewoontes is er geen klassestrijd op Curaçao, ondanks de pogingen van bepaalde zijde aangewend.

De krant lijdt een kwijnend bestaan en zal spoedig van het toneel verdwijnen zijn.

La Cruz. Deze Katholieke krant verschijnt eens in de week in het Papiaments. Het wordt gelezen door het arme en onbetekenende deel van de bevolking en speciaal in de buitendistricten.

De krant wordt uitgegeven door twee neger-employe's en de inhoud staat op dezelfde hoogte als de mentaliteit van de lezers en hun zeer beperkte beschaving.

De uitgevers maken aanspraak op een oplage van 4000.

El Despertador. (Aruba).

Verschijnt eens in de week in het Papiaments. Veranderde reeds verschillende malen van eigenaar. Eind 1937 werd het blad te koop aangeboden aan de Beurs. De eigenaars beweerden toen een oplagen te hebben van 300 en een jaarlijkse winst van ƒ 1700.—.

De betekenis van het blad staat tussen Boletin en La Prensa.

Van de **Aruba Post** wordt oa. gezegd, dat het blad nog te kort bestaat om een oordeel te kunnen vellen over de merites; maar het heeft toch geen grotere oplage als 200.

Over de merites van de uitgever weet N. dingen te vertellen, die we hier niet willen opnemen.

Na dit zoodje kranten, volgens de beschrijving van de Hr. Nijman, met zielepoten van redacteurs, waarvan enkelen hoogstens wat medelijden verdienen om hun ouderdom of anderszins, anderen als colored people voor de Amerikanen wel voldoende getypeerd zijn; wier uitgaven parasiteren op de Beurs en Nieuwsberichten en dan ook een kwijnend bestaan hebben; Ja zo spoedig van Curaçaose bodem zullen verdwijnen zijn, dat de Beurs ondanks aanbod, het opkopen niet waard acht enz., verschijnt dan in het rapport de Karakteristiek van de Beurs en Nieuwsberichten.

Een vertaling zullen we hiervan maar niet geven. Als onze lezers zich het mooiste maar voorstellen, dan zijn ze nog beneden de inhoud van het rapport.

Enkele citaten echter willen we aanstippen.

We lezen dat het blad werd opgericht door ,,one of the residing directors" van de Cur. Petr. Ind. Mij., en door de Hr. Nijman op 1 Sept. 1935 van den Hr. van Eyk gekocht werd. Met welk geld de Hr. Nijman, die tot dan 3e stuurman bij de C.S.M. was, dat kon doen, wordt niet verteld, evenmin dat het blad tot nu toe geregeld wordt gecontroleerd door de instanties van de olie.

We geven deze noot, omdat het rapport spreekt van een financieel onafhankelijke positie van de Beurs! En natuurlijk over de hoog geroemde neutraliteit!! waar we allemaal wel van weten mee te spreken en vooral de Katholieken.

We zijn de verkiezingen nog niet vergeten.

Het blad heeft een ,,enige en monopolische positie" en een paar regels verder wordt nog weer eens gezegd een ,,monopolistic en quite exclusive position".

Over de Hollandse staf tegenover de ,,colored people" aan de andere bladen hebben we boven al gesproken. Ja de staf is zo dik Hollands en zo onkundig in het Papiaments, dat we niet kunnen begrijpen, hoe N. een oordeel heeft durven vellen over de papiamentse kranten die door de Beursredactie niet eens gelezen kunnen worden.

Tot slot willen we nog even melding maken van het geweldige eigen radiostation van de Beurs, wat dagelijks ongeveer 5000 woorden ontvangt van de verschillende Persbureaux.

Het zou voor de Amerikanen wel van belang geweest zijn als de Beurs hierbij mededeling had gedaan dat 4000 woorden daaruit van het bekende Duitse Propaganda-bureau van Göbbels zijn n.l. de Transocean-pers.

Maar misschien zullen de Amerikanen dit wel begrepen hebben uit de werkelijk dictatoriale Nazi-methoden, die de Beurs blijkbaar hier op de Curaçaose pers wil gaan toepassen.

Notandum: We moeten hier nog even rectificeren dat **La Verdad** in bovengeciteerde brief moet worden geschrapt. Dit blad was trouwens niet in het rapport opgenomen.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

Schreven we nog in ons vorig overzicht van een zekere vacantiestemming in de week voor Pasen; op hetzelfde uur dat we dat schreven, Goede Vrijdag, trokken de Italiaanse troepen Albanië binnen om dit land te overmeesteren. Zaterdagavond hebben we in ons blad daarvan reeds mededeling gedaan.

Aanvankelijk was er in Albanië nog enige wederstand, maar veel kan dat niet geweest zijn, als we horen dat Italië slechts 12 doden en 50 gewonden te betreuren heeft. Koning Zog van Albanië blijkt ten slotte ook naar Griekenland te zijn gevlucht evenals zijn echtgenote en daarmee zal de tegenstand wel geheel verdwenen zijn; trouwens tegen sterk gemotoriseerde legerafdelingen kan ook een guerillaoorlog, waarin de Albaniërs altijd sterk geweest zijn, niets uithalen. Bovendien is het Italiaanse leger tijdens de Abessijnse veldtocht in een dergelijke strijd goed geoefend geworden.

Zaterdag heeft Ciano een bezoek gebracht aan Tirana en Zondag, zo was reeds aangekondigd, zou Mussolini per vliegmachine komen om zijn zegevierende intocht te houden. Maar tot nu toe is er niets van gekomen en deze is zelfs voorlopig uitgesteld, blijkbaar omdat de internationale toestand in Europa tengevolge van het Albanese avontuur, zeer spannend is geworden.

Nu beperkt zich deze Europese spanning tot de Middellandse zee.

Engeland, Frankrijk en de Ver. Staten gaven alle drie op min of meer ostentatieve wijze uiting aan hun verontwaardiging in protesten.

Trouwens de daad van Italië tegenover Albanië is een schending van het Kellogpact alsmede van de Anglo-Italiaanse overeenkomst. Bij het eerste heeft Italië de onafhankelijkheid van Albanië gegarandeerd; bij het tweede de status quo in de Middellandse zee.

Paus Pius XII heeft dan ook Zondag niet onduidelijk een toespeling gemaakt op de aanval van Italië, toen hij zeide, het te betreuren dat in de tegenwoordige tijd contracten verbroken werden en dat de vrede onmogelijk zal kunnen gehandhaafd blijven, wanneer men zich niet houdt aan het gegeven woord. Dit kan zowel Italië als Duitsland zich aantrekken. Duidelijker had de H. Vader zich niet behoeven uit te spreken om de politiek der totalitaire Staten te veroordelen.

Na de inval in Albanië schijnen er bij de grote mogendheden nog gegevens te zijn binnengekomen omtrent gevaren die ook Griekenland en andere Balkanstaten zouden dreigen van een overrompeling door Italië. Als gevolg daarvan heeft Engeland Zondag nog een nieuw protest gestuurd aan Italië tegen dergelijke pogingen en heeft Engeland aan Griekenland, Roumenië en Turkije eenzelfde waarborg aangeboden als het aan Polen heeft gegeven.

Italië schijnt wel aan Griekenland waarborgen te hebben gegeven, dat de souvereiniteit van Griekenland intact zal gehouden worden; maar wat is een woord bij de totalitaire staten.

Toch heeft de Griekse president Metaxas aan zijn volk medegedeeld, dat hij alle waarborgen heeft voor de integriteit van Griekenland.

Maar daar er 2000 Italiaanse vliegmachines aan de Albanië-Griekse grens staan en er in Italië 300.000 reservisten zijn opgeroepen, hebben Engeland en Frankrijk hun vloten en versterkingen in de Middellandse zee gemobiliseerd. Enkele dozijnen van deze schepen zijn reeds gesignaleerd in de buurt van Corfu en de verschillende oorlogsschepen zijn uit Malta en Gibraltar vertrokken met onbekende bestemming.

Tweede Paasdag, nadat Chamberlain weer terug was van zijn vacantie in Schotland, schijnt er te Londen druk geconfereerd te zijn met de Italiaanse gezant, waarbij volgens vermoedens ook de Spaanse kwestie op het toneel gekomen is en Engeland van deze gelegenheid gebruik wil maken, om de Italiaanse vrijwilligers uit Spanje te doen terugtrekken.

Er schijnt nog heel wat politiek te bespreken zijn, zodat eerst Donderdag Chamberlain pas mededelingen kan doen aan het Engelse parlement.

Vanzelfsprekend heeft de New Yorkse Beurs erg de invloed ondergaan van de gebeurtenissen in Europa.

Maar ook de andere landen in Europa en wel het meest Nederland. Want van ons moederland alleen vernamen we van militaire maatregelen. Hoewel volgens het oordeel van Nederlandse regering de gebeurtenissen in Albanië geen reden tot ongerustheid gaven, heeft men toch maatregelen genomen tot verhoging van de paraatheid aan de grenzen, onder andere hierin bestaande dat het verkeer over de wegen aan de grenzen gedeeltelijk is afgesloten.

De regeringspersdienst meldde nader dat de regering als voorzorgsmaatregel de militaire verloven heeft doen intrekken, en de groot verlofgangers, die zijn ingedeeld bij de kust- en grensbeveiliging, doen weten dat de mogelijkheid bestaat dat zij kunnen worden opgeroepen. Nadrukkelijk werd er op gewezen dat deze eventuele oproeping dus uitsluitend het personeel betreft, dat betrokken is bij de kust- en grensbeveiliging.

Deze maatregelen die Zaterdag genomen waren, zijn echter van Maandag of Dinsdag verscherpt, waarbij de kust- en grensbeveiliging ook werden opgeroepen, evenals dit in September het geval geweest is.

Minister Colijn heeft daarom gisteren morgen per radio aan het Nederlandse volk mededeling gedaan, maar ter geruststelling erbij gevoegd, dat de regering geen aanval vreest; met de omliggende landen is men in de beste verstandhouding. Maar in deze dagen van spanning moet de regering rekening houden met mogelijke gebeurlijkheden. Dit besluit van de Nederlandse regering was tevens een bewijs, dat Nederland bereid is tot het uiterste om zijn onafhankelijkheid en neutraliteit te handhaven.

Met een bede tot God sloot de Minister zijn rede welke op Curaçao te horen was via de Indische zenders.

2e Paasdag liepen er hier nog geruchten dat 250.000 Duitsers aan de Nederlandse grens zouden staan. Defensie maatregelen op de Isla, die de aandacht trokken, gaven aan deze geruchten nog meer voedsel.

Maar des avonds kregen we in de Duitse Radio te horen dat berichten van troepenconcentratie aan de Hollandse grenzen uit Buenos Aires kwamen van een Havas telegram uit Londen waartegen Duitsland geweldig te keer ging als een staaltje van hetze tegen Duitsland.

Ook Jugo Slavië heeft gemobiliseerd en in Bulgarije heeft men de Nazipartij verboden en de leider in verzekerde bewaring gesteld.

Melden we nog dat Hongarije uit de Volkenbond is getreden.

Uit de laatste berichten hoorden we dat door een persoonlijk schrijven van Mussolini aan Chamberlain er een merkbare ontspanning is ontstaan in de politiek, zodat Engeland besloten heeft om nog niet het Brits-Italiaanse verdrag op te zeggen. Tevens heeft Italië toegestaan dat na de intocht van Franco in Madrid 25.000 Italianen uit Spanje zullen terugtrekken.

UIT DE INTERNATIONALE PERS.

FLITSEN UIT HET LEVEN VAN PAUS PIUS XII.

Het leven van een groot Kerkvorst.

Legioen van Eer.

Groot is de vreugde in Frankrijk om de keuze van Kardinaal Pacelli tot Paus van Rome. Men kent hem van zijn verblijf in Lourdes, zijn reis naar Lisieux en Parijs.

Een speciale bijzonderheid is, dat hij de eerste Paus is, die het Grootkruis van het Legioen van Eer draagt.

Bij de Roodhuiden.

Tijdens zijn reizen is Pius XII in contact gekomen met allerlei groten dezer wereld, de Franse President, de Hongaarse Rijksregent, Keizer Wilhelm van Duitsland, Hindenburg, President Roosevelt enz. Te South Bend in Indiana heeft hij als Kardinaal Pacelli vertoefd onder de roodhuiden en de negers. En hijzelf verklaarde, hier gelukkige uren onder zijn gekleurde broeders te hebben doorgebracht. De Indianen gaven hem een opperhoofd-titel. Deze reis van den Kardinaal naar de negers en Indianen was een doorn in het oog van het Duitse blad „Angriff". Maar de toenmalige Kardinaal had bewezen het begrip „broederschap" te verstaan, en dat kan niet van ieder gezegd worden.

Op bezoek bij ex-Keizer Wilhelm.

Paus en Keizer— Hij die Paus werd, bracht eens een bezoek aan hem, die [illegible] heeft Mgr. Pacelli eens een bezoek gebracht aan den Duitsen Keizer Wilhelm.

Op 29 Juli 1917 arriveerde Mgr. Pacelli met de boodschap van Benedictus XV in het hoofdkwartier van het Duitse leger te Kreuznach. Hij werd met alle eer ontvangen en hij droeg eerst de H. Mis op in het Katholieke Lazaret. Om tien uur in de morgen had het onderhoud tussen Nuntius en Keizer plaats, in de salon van de villa, waarin de Keizer zijn intrek had genomen. Keizer Wilhelm ontving hem zeer hartelijk. Hij droeg het uniform van Generalissimus. Onmiddellijk na de begroeting opende de Keizer het schrijven van Benedictus XV. Hij verklaarde zelf ook de vrede te willen, maar concrete voorstellen deed hij niet. Hij toonde zich vol vertrouwen op de overwinning. Mgr. Pacelli drong er op aan, de gedeporteerde Belgen naar hun land te doen terugkeren. Hij wees den Keizer op het internationale recht en op de onmenselijkheid van deze deportatie De Keizer verzekerde den Nuntius, dat hij verzachtende maatregelen zou treffen. Het onderhoud duurde een half uur. Daarna nodigde de Keizer den Nuntius uit, het middagmaal met hem te gebruiken. Bij deze maaltijd was ook prins Heinrich van Pruisen tegenwoordig.

In de bittere oorlogsjaren.

Tijdens zijn verblijf in Duitsland in de jaren van de wereldoorlog heeft Mgr. Pacelli alles in het werk gesteld, om het oorlogsleed te verzachten. De vredespoging van Benedictus XV stuitte af op de onwil van enkele regeerders. Hij stelde niet alleen belang in de gedeporteerden, maar ook in de krijgsgevangenen en de gewonden. Bij de Nuntiatuur te Munchen werd een speciaal bureau opgericht voor het onderzoek naar vermisten en voor het behartigen van de materiële en geestelijke belangen der gevangenen. Mgr. Pacelli bezocht zelf de gevangeniskampen in Duitsland, en de Duitse minister van Oorlog stelde twee officieren ter zijner, beschikking. Hij hield predicaties voor de gevangen Italiaanse soldaten in de kampen van Zellelager, Neinderd, Munster, Helleaugen en Regensburg.

Mgr. Pacelli en Hindenburg.

Bij de officiële afscheids-audiëntie die Rijkspresident Hindenburg verleende aan den scheidenden Nuntius Pacelli op 9 December 1929, toen deze tot het Kardinalaat geroepen werd, en naar Rome ging terugkeren, zeide de Duitse Rijkspresident het volgende:

„Ik gevoel mij verplicht, U te verzekeren, met hoeveel droefheid wij allen hier afscheid van U nemen. Negen jaren zijn verlopen, sinds mijn voorganger Uwe Excellentie hier welkom heeft geheten als de eerste geaccrediteerde Nuntius bij de Rijksregering. Het verheugt mij, uit Uwe woorden te hebben vernomen, dat U zich gaarne Uw werkzaamheden in Berlijn en Uw vrienden hier zult herinneren. Op dezelfde wijze zullen allen, die gelegenheid hadden met U in relatie te treden, met voldoening terugdenken aan Uw beroepsopvatting, gedragen door wijze zakelijkheid, zin voor rechtvaardigheid en warme menselijkheid."

POLITIEK KATHOLICISME.

Op Haïti.

Het nationaal-socialisme heeft naar eigen overtuiging en zeggen twee doodsvijanden nl. het bolsjewisme en het zgn. politiek Katholicisme. Met het zeldzaam gebrek aan onderscheidingsvermogen, dat het nationaal-socialisme kenmerkt, stelt het deze twee doodsvijanden op één lijn, ofschoon het eerste een staalharde realiteit is en het tweede slechts een hersenschim van zijn overspannen verbeelding. Er bestaat geen politiek Katholicisme, maar wel katholieke politiek of politiek van katholieken. Maar een dergelijk essentieel verschil is voor het waarnemingsvermogen der politiek verblinde nazi's blijkbaar niet waarneembaar. Misschien zal — aldus de „Tijd" — de volgende in „Schepter en Kruis" van Jan. door Pater W. Eken opgehaalde historiesche herinneringen hun inzicht enigszins verhelderen en verscherpen.

„Het was in 1917 dat Amerika de oorlog besloot mee te maken tegen Duitsland. Twee jaren te voren hadden de Verenigde Staten ingegrepen op Haïti, die heksenketel, die weer eens overkookte.

In naam was het om de revolutie op dat eiland te bedwingen.

In werkelijkheid was het de Ver. Staten te doen om de macht der Duitsers in dat land te fnuiken. De Duitsers immers beheersten niet slechts de in- en de talrijke [illegible] staken Duits geld zen in [illegible] van de talrijke revoluties, Duits geld en en Duitse wapenen. De bedoeling hiervan was om Haïti tot een failliet te dwingen, en dan zou het Groote Vaderland edelmoedig genoeg geweest zijn, in plaats van geld een stuk van het land in ontvangst te nemen. O, een gewoon, tamelijk onvruchtbaar stuk, maar met een haven......! Een prachthaven, in één woord, en zo goed te versterken! Een ideale plaats, een sleutelpositie tegenover het Panamakanaal. Uncle Sam, die zijn ogen niet in zijn zak heeft, was met een en ander blijkbaar goed op de hoogte en wilde voorkomen dat Duitsland zich daar officieel kwam vestigen en verschansen.

Amerika, eenmaal in oorlog, werd gevolgd door zijn nieuwe satelliet Haïti, dat ook aan Duitsland de oorlog verklaarde.

Tot dan toe hadden de Duitsers, zelfs onder Amerikaans opperbestuur, kunnen stoken en intrigeren tegen de geallieerden, maar dat was nu uit. Hunne zaken werden in beslag genomen, en geliquideerd en de heren zelf werden in „Schutzhaft" genomen, en — 't was oorlog en zij waren de vijand — er werden plannen gemaakt om al die stoere Duitsers uit tijdverdrijf aan 't werk te zetten, al was het dan maar om een paar strategische wegen aan te leggen, waar Haïti zo'n gebrek aan had. Dat hierbij 90 pCt. van de Germanen het leven zouden laten scheen van minder belang te zijn. Haïti is geen land, waar de blanke met schop en houweel aan 't werk kan worden gezet. Hoe dan ook, de Amerikanen schenen ze liever kwijt dan rijk, even goed als de negers van Haïti. Een Amerikaans kapitein zei het me eens heel leuk: „We willen de volière, maar niet de vogels; n van die zwarten en van dat soort witten hebben we er meer dan genoeg.""

En toen bedreef iemand politiek katholicisme, of katholieke politiek. De Bisschop van Cap-Haïtien, volbloed Fransman, ging eens gemoedelijk praten met de hoge omes, die de V.S. vertegenwoordigden: „Kijk eens, zo zei hij ongeveer, dat middel van jullie is niet tegen de wetten van de oorlog. Tenminste Duitsland doet het in België en Noord-Frankrijk; en ze zetten daar de mensen niet aan onschuldig werk zoals wegenbouw, maar ze dwingen ze om rechtstreeks voor de oorlog te werken als het zo uitkomt. Weigeren de tewerkgestelden, dan kunnen zij daar creperen van honger. Jullie systeem is verder perfect, wat betreft het kleinhouden van den vijand; over een jaar zullen al die Boches zo klein zijn dat ze aan de oppervlakte van Haïti niet de vogels; en van die zwarten en len ze zijn dat ze geen zucht of geen snik meer zullen geven.

Maar is jullie systeem ook Christelijk?

Te verwachten schepen over de maand April.

12.	Ned.	„Flora"	N. York-Pto. Cab.	Aruba—Maracaibo.
13.	Frs.	„Alabama"	Fort de France	Cristobal
13.	Dts.	„Ingrig Horn"	Pto. Cabello	Pto. Colombia
13.	„	„H. C. Horn"	Pto. Colombia	Pto. Cabello
13.	„	„Luebeck"	Pto. Cabello	Pto. Colombia
14.	Ned.	„El Libertador"	La Guaira	Aruba—Maracaibo
14.	Ned.	„Astrea"	Maracaibo	Pto. Cabello — N. York
14.	Eng.	„Rotorua"	Londen	Cristobal
14.	„	„Mataroa"	Cristobal	Southampton
15.	Dts.	„Caribia"	Pto. Colombia	Pto. Cabello
15.	Ned.	„Bacchus"	N. York-Pto. Cab.	Trinidad.

Is het een waarlijk grote natie, ene die niet bang behoeft te zijn, waardig?

Dat wou ik jullie maar even terloops vragen, want — en dat was waar — aan politiek doe ik niet."

En het resultaat was, dat geen Duitser een werktuig in de hand heeft hoeven te nemen. In pais en vree zijn ze na de wapenstilstand naar Duitsland geevacueerd, sommigen met 'n bom duiten, en zonder dat er een milliard of een millioen boete werd betaald, ofschoon ze de negers van Haïti meer hadden uitgezogen dan de kinderen van Abraham dat hadden kunnen doen."

DE CHRISTUS-VERVOLGING IN DUITSLAND.

„ONS GELOOF WERD EEN KRUISWEG".

Een veel gebruikt wapen in de strijd tegen de Kerk is het bangmaken van de massa.

De bisschop van Würzburg mgr. dr. M. Ehrenfried heeft een Herderlijk Schrijven uitgevaardigd, dat van buitengewoon grote moed getuigt en een schril licht werpt op de benarde positie van de Kerk in Duitsland.

Wij ontlenen aan dit uitvoerig schrijven waarvan het eerste gedeelte heden in de katholieke kerken van het bisdom Würzburg wordt voorgelezen, de navolgende merkwaardige passages:

Ons geloof is voor ons een kruisweg geworden. Het staat in het centrum van een geweldige strijd. Er wordt mee gespot. Het woord „gelovige" alléén reeds brengt ons in moeilijkheden.

Men hoort lofprijzen op een „nieuw geloof", dat ons heeft gered. Men verhaalt van de wonderen, die het verricht. Maar men denkt daarbij slechts aan een [illegible]of in Duitsland of in zich zelf. Het is niet het geloof, dat wij de Leer des Heils noemen...

In brede kringen wordt de spot gedreven met den „buitenwereldlijken" of „bovenaardsen" God, in en met deze wereld, om niet te zeggen een aardsen God.

Anderen trachten hun afkeer voor onze godsdienst weer op een andere wijze te motiveren. Zij beschouwen ons geloof als een Joodse aangelegenheid. Dat is een onheilspellende dwaling. Heeft Jesus niet een nieuw Godsrijk gesticht? Is Hij daarom juist niet door de Joden vervolgd en tenslotte gekruisigd? Toen Jesus aan het Kruis stierf scheurde het voorhangsel in de tempel doormidden. Dat is een symbolische gebeurtenis van de allergrootste betekenis. Het Rijk van Christus begint met een afscheuring van het Jodendom.

Er is een heel bijzonder gevaar, dat ons geloof bedreigt en we moeten het speciaal onder het oog zien, om paraat te zijn en ons te verdedigen. Ik bedoel hier de systematische propaganda tegen het Christendom in woord en geschrift. Dit gevaar is daarom zo ernstig, omdat wij hier in een zeer ongelijke strijd staan. Onze verdediging is uitsluitend beperkt tot onze kerkgebouwen en zuiver godsdienstige geschriften. De verdediging ter hand nemen door middel van de pers of op vergaderingen is ons onmogelijk gemaakt. De massa is tot zwijgen gedoemd.

Er zijn er reeds velen in het kamp der christushaters, die hun hoop gevestigd hebben op dit stilzwijgen van de volksmassa op aanvallen in woord en geschrift. Zij zien daarin een instemming, en de aanstaande ineenstorting van het christelijk geloof.

Maar dan vergissen zij zich toch. Er is ook een stilzwijgen uit onmacht, omdat een vrije meningsuiting en verdediging tegenover de redevoeringen eenvoudig onmogelijk gemaakt is.

Gij weet zelf, hoe men in brede kringen tegenover de Kerk staat. Vaak hoort gij het voorwendsel, dat de strijd niet gericht is tegen de godsdienst, niet tegen het religieuse katholicisme, maar tegen het politiek katholicisme. Dat zijn geen vastomschreven grenzen en vandaar, dat het een heel gewoon verschijnsel is, dat de godsdienstige rechten der Kerk worden geschonden en met de taak, die zij op dat gebied te vervullen heeft, geen rekening wordt gehouden, omdat, naar men doodeenvoudig verklaart, dat alles politiek is.

Teneinde het gebied der kerkelijke activiteit nog meer te beperken is onlangs beweerd: dat „wereldbeschouwingen" en godsdienst gescheiden moeten worden. De Kerk zou dan slechts de eredienst toegewezen krijgen, de staat daarentegen zou het recht en de plicht bezitten, om de wereldbeschouwing te vormen. Deze opvatting is lijnrecht in strijd met de historische betekenis van het woord wereldbeschouwing. Volgens de huidige stand der wetenschap is zij ook totaal onbekend. Tot nog toe verstond men zeer terecht onder wereldbeschouwing de uiteindelijke en universele beschouwing der dingen. Dat omvatte ook het vraagstuk van de oorsprong der wereld, naar haar doelstelling en ordening.

Wanneer men deze problemen losmaakt van God en de erkenning van God dan is een waardering van het wereldgebeuren onmogelijk. Daarom dan ook kan de godsdienst nooit losgemaakt worden van de waarachtige wereldbeschouwing.

Een veel gebruikt middel in de strijd tegen de Kerk is het bangmaken van de massa. Het volk wordt van de kerk vervreemd. Zij wordt uitgemaakt voor achterlijk. Hare instellingen worden gebrandmerkt als on-Duits. Kleingelovige luiden worden daardoor in hun katholieke leven aan het wankelen gebracht. Zij zijn bang geworden voor hun prestige, voor hun positie. Zij durven niet meer de verplichte godsdienstoefeningen bij te wonen.

Jammer genoeg plegen ook katholieken, die overigens zeer goed gezind zijn, afbraak jegens de kerkelijke belangen door hun pessimistische voorstellingen. Wanneer hier of daar een bolwerk van het katholieke leven gevallen is, hetzij weer een bijzondere school of een of andere katholieke organisatie, dan weten zij reeds, welk ander steunpunt nu weer aan de beurt zal zijn. En klagend zeggen zij tot elkaar: „Nu zijn de religieuse orden, de priesters of de bisschoppen aan de beurt". Tegen een dergelijke gemoedsstemming moeten wij met beslistheid stelling nemen. Bedenken dergelijke mensen dan niet, welke schade zij aan richten? Brengt de tegenstanders niet tot het valse inzicht, dat wij zelf reeds hebben prijsgegeven?

Gij moet veeleer schouder aan schouder staan ter verdediging en tegenover dergelijke geruchten uitroepen: „Halt!" Wij staan hecht aaneengesloten en laten ons de genadegaven van de Kerk niet ontroven.

Dan zal men tot de bevinding komen, dat de Kerk voor u heilig en onaantastbaar is.

Gij moet ook die maatregelen vermijden, die noodzakelijkerwijze tot een afbraak van het kerkelijke leven moeten leiden. Ik denk hier aan de afkeer van sommigen voor de priesterlijke en religieuse stand. Weerhoudt uw kinderen toch niet, als zij roeping gevoelen voor de priesterlijke of religieuse staat. Schildert de toekomst toch niet af als te onzeker. Dat zou een zuiver aardse opvatting zijn. Priesters en religieusen zijn dienaren Gods. De kerkgeschiedenis leert ons, dat vrome priesters en ordesgeestelijken in benarde tijden de roem en een sieraad hunner eeuw geworden zijn.

Blijft trouw aan uw geestelijke leiders, priesters, bisschoppen, den Paus. Weliswaar worden zij thans vaak in hun eer en in hun werk aangetast, maar daarbij ondervinden ze slechts wat de Heer voorspeld heeft: „Hebben ze Mij vervolgd, ze zullen ook U vervolgen!"

Wij hebben iedere dag de zegen van het Kruis nodig. Daarom beschouw ik het als een gruwel en als een onmenselijk iets, wanneer de leuze wordt verspreid: „Weg met het Kruis van straat en huis". Ik beschouw het als de grootste misdaad, wanneer verdwaasde en gedegenereerde mensen eerbiedwaardige monumenten, beeldengroepen en kruisbeelden onteren en vernielen, zoals in de laatste tijd in ons bisdom herhaaldelijk is voorgekomen.

De bisschop besluit dan zijn herderlijke brief met de woorden: „Wij willen kruisdragers zijn. Wij zullen ons Kruis verder dragen".

NEDERLAND.

WERKLOOSHEID IS OPLOSBAAR, ALDUS PROF. GOUDRIAAN.

De tegenwoordige Directeur-Generaal van de Ned. Spoorwegen heeft reeds het vorige jaar met nadruk betoogd, dat Nederland de werkloosheid had, die het zelf wenste. Dit woord dat een scherpe critiek inhield op het regeringsbeleid dat tot nu toe ondanks het feit, dat we de laatste 5 jaren stereotiep in de troonrede lazen, dat de regering de bestrijding der werkloosheid als een harer voornaamste plichten beschouwd, de omvang van deze ramp nog weinig verminderd heeft, lokte toen nog al protest uit. Vooral van regeringszijde.

Dit heeft intussen prof. Goudriaan niet weerhouden zijn bewering die inderdaad een aanklacht is, nu nog eens met grote nadruk te herhalen en dit vooral voor het Dep. van de Ned. Maatschappij van Nijverheid te Breda.

Prof. Goudriaan verklaarde opnieuw dat de werkloosheid in ons land op te heffen is, mits het regeringsbeleid voldoet aan deze drie voorwaarden:

„nl. 1e. het geloof in de mogelijkheid van de oplossing van het vraagstuk en het besef dat daarvoor iets gedaan moet worden. 2e. de doelmatige bevordering van de stabiliteit van het prijsniveau en 3e. de bevordering van een doelmatige investeringspolitiek door de overheid, ten einde de braak liggende kapitalen te doen terugvloeien naar het bedrijfsleven. Onze voorvaderen in de 19e eeuw, aldus spreker, meenden in loonsverlaging een zelfwerkend correctief te vinden om de werkloosheid op te heffen. De practijk heeft echter het tegendeel bewezen.

Er is slechts een motor om de productie op gang te houden en dat is de consumptie. Er is echter in onze huidige maatschappij geen afdoend middel om de consumptie op een stabiel niveau te hebben. De huidige maatschappij is een machine zonder regulateur, zodat het op een gegeven ogenblik spaak moest lopen. De werkloosheid heeft de tendenz zichzelf te versterken, omdat het instrument om deze werkloosheid binnen bepaalde grenzen te reguleren ontbreekt. Het moet echter mogelijk zijn een dergelijk instrument te vinden en daarop dient aller streven gericht te zijn.

Dat het prijsniveau met de werkloosheid ten nauwste verband houdt, blijkt uit het feit dat bij stijgende prijzen de werkloosheid af-, en bij dalende prijzen oeneet. Wanneer men dan ook het werkloosheidsvraagstuk in het hart wil aanvatten, moet noodzakelijk gestreefd worden naar stabiliteit van het prijsniveau.

Geleidelijke afneming van de werkloosheid kan daarom alleen bereikt worden door geleidelijke opdrijving van het prijsniveau tot een zekere limiet bereikt is. Gaat men over deze limiet heen, dan dreigt het gevaar van inflatie.

Voordeel der vrije valuta.

In onze Ned. vrije valuta, hebben wij een uitstekend middel om het prijsniveau te regulariseren. Zo wekt bijvoorbeeld de koersdaling van de Ned. gulden ten opzichte van het Engelse pond zeer gunstig op de afzet onzer Indische producten. Onze goudvoorraad is van die aard, dat Nederland het zelf in de hand heeft de waarde van de gulden zodanig te regulariseren dat men het prijsniveau procentsgewijze kan doen stijgen. Zelfs kan men met de gulden in hand Nederland beschermen tegen de ramp van een dalend wereldprijsniveau.

Het rijke Nederland van heden kan een grote hoeveelheid geld sparen, zonder het echter op behoorlijke wijze te kunnen investeren. Door de grote besparing worden echter grote kapitalen aan de consumptie onttrokken waardoor de productie daalt en de werkloosheid stijgt. De zaak loopt dan ook hoe langer hoe meer verkeerd.

Maar één redding.

Er is hier maar één redding, nl. dat de overheid gelegenheid geeft de gespaarde kapitalen in staatsleningen te investeren. Een dergelijke vlotte leenpolitiek is, zo vervolgde de spreker, natuurlijk alleen geoorloofd in tijden van grote werkloosheid en wanneer het bedrijfsleven de gespaarde kapitalen met kan opnemen. Deze voorwaarden zijn in Nederland aanwezig. Er is in Nederland op het ogenblik 1200 millioen gulden braakliggend kapitaal. Wanneer de staat dit geld opneemt, kan hij het gebruiken voor nuttige objecten, waardoor hij de werkloosheid opheft en een geheel nieuwe activiteit schept, waardoor uiteindelijk ook het bedrijfsleven weer kapitaal kan opnemen.

Zo krijgt men dus door een vlottere nvesteringspolitiek een zelfwerkende regulatie. Wordt, zo besloot spreker, aan de door mij behandelde drie voorwaarden voldaan, dan staat het vast dat de werkloosheid wordt teruggedrongen."

Aldus prof. Goudriaan.

Helaas staat de regering die hier een financiële politiek voert, die zoals uit het jongste jaarverslag der Twentse Bank blijkt, de instemming heeft der grote banken en deze dan ook geen windeieren oplevert, volkomen afwijzend t.a.v. het plan Goudriaan.

En dan vooral de ant. rev. ministers, want Dr. Deckers zeide nog op de jongste Partijraad, dat de financiële politiek van dit Kabinet, niet de instemming heeft van de katholieken, zij het dan, dat de 4 kath. ministers daarvoor mede de volle verantwoordelijkheid dragen.

Dr. Deckers bepleitte toen evenals Prof. Goudriaan nu weer, een vlottere en ruimere leningspolitiek, zoals Engeland ook doet en waartegen de heer Schouten nog onlangs zijn veto heeft uitgesproken.

Jammer genoeg, koerst de Regering hier alleen op de koers van de heren Trip en Schouten en niet op die van de heren Goudriaan en Deckers.

En zo zal van een krachtige werkloosheidbestrijding niet veel komen.

Want ook dit heeft prof. Goudriaan gezegd, dat alleen langs de weg door hem aangegeven, het werkloosheidsvraagstuk opgelost kan worden.

CURACAO.

K.L.M. SCHOOLKINDEREN VLUCHTEN.

Naar ons na informatie bij de K.L.M. bleek, is de belangstelling voor de rondvluchten voor schoolkinderen boven verwachting groot. Had men aanvankelijk geschat, dat een 40 á 50 leerlingen zich zouden opgeven, er hebben zich thans al definitief 217 liefhebbers aangemeld.

In aansluiting op vroegere berichten kunnen wij nog meedelen, dat de rondvluchten gehouden zullen worden op Woensdag 12 April tussen 11 uur en 12.30 des morgens en van 2.30 tot 5 uur 's middags.

Vanwege het grote aantal deelnemers zal een gedeelte der jeugdige luchtreizigers niet op Woensdag maar des Donderdags vliegen. Voor Donderdag gelden dezelfde uren als voor Woensdag.

Het zal die dagen op Hato zeker een gezellige drukte zijn, waar ongetwijfeld vele familieleden zullen komen kijken en de enthousiaste verhalen van de jeugd uit de eerste hand zullen willen aanhoren.

PAASDRUKTE OP HATO.

Op Goede Vrijdag, Zaterdag en 2de Paasdag waren vrijwel alle vertrekkende en aankomende K.L.M. vliegtuigen volgeboekt, zodat de inschakeling van extra toestellen op de Aruba-dienst in te zetten niet overbodig bleek.

In verband met de feestdagen werden ook tussen Trinidad en Barbados extra vluchten gemaakt, waarvoor alle beschikbare plaatsen reeds dagen te voren gereserveerd waren.

DE SNIP TERUG TE CURAÇAO.

Naar wij van de K.L.M. vernemen, werd Dinsdag 11 April de Fokker Snip naar Curaçao terug gevlogen, nadat de opdracht waarvoor dat vliegtuig enige tijd te Trinidad gestationneerd was, voltooid werd.

HET PASSAGIERSVERVOER DER K.L.M. IN DE MAAND MAART.

Niet elke maand vertoont een toename in het aantal luchtreizigers en zo waren de cijfers over Februari minder dan over Januari; maar zoals het gehele zakenleven in Maart weder intenser werd, liep ook het getal luchtpassages op. Ongerekend rondvluchten en uitsluitend betalende passagiers in aanmerking nemend, boekten in Maart 1209 passagiers op het West-Indië net der K.L.M., hetgeen opnieuw een recordcijfer is.

LUCHTMAILSLUITING NAAR EUROPA VIA NATAL.

Van het Postkantoor alhier hebben we mededeling ontvangen, dat in verband met de aangebrachte wijzigingen in het vliegplan van de Pan Airways System de sluiting alhier van de luchtmail voor EUROPA VIA NATAL voortaan op WOENSDAG om 8.15 a.m. zal plaats hebben, aan te vangen de **12de April 1939.**

AANRIJDINGEN.

De bestuurder van een vrachttruck, die door slaap overmand was, reed ter hoogte van de R.K. Kerk van Wishi tegen een voor hem ter linkerzijde van de weg staande lichtpaal, tengevolge waarvan de omwonenden enige tijd zonder verlichting zaten.

Tegen den bestuurder wordt procesverbaal opgemaakt.

De bestuurder van een autobus reed op de Kortijnweg een lichtpaal aan, waardoor zowel autobus en lichtpaal ernstig werden beschadigd. Persoonlijke ongelukken kwamen hier niet bij voor.

Een onder invloed van alcoholhoudende drank verkerend bestuurder van een luxe auto, reed op de Pietermaaiweg vier, aldaar geparkeerd staande, auto's aan.

Twee van deze auto's werden zwaar en de twee andere minder ernstig beschadigd. Ook de aanrijdende auto werd zwaar beschadigd.

Op de Schottegatweg, ter hoogte van Rio Canario, had een aanrijding plaats tussen een autobus en een motorvrachtrijtuig. De bestuurders bleven ongedeerd, doch beide motorrijtuigen werden ernstig beschadigd.

Ook bij deze aanrijding speelde drankinvloed, bij een der bestuurders, een rol.

BRAND.

Op Vrijdag j.l. brak brand uit in perceel Bredestraat 151 (O.B.) Door de Brandweer van Mundo Nobo werd de brand geblust. Naar de oorzaak wordt een onderzoek ingesteld.

MGR. KISTEMAKER.

NadatMgr. Niewindt de 12de Jan. 1860 overleden was, volgde Mgr. Kistemaker hem op. Hij is de enigste bisschop tussen Mgr. Niewindt en de later volgende Dominicaanse bisschoppen. Tijdens het leven van Mgr. Niewindt had deze bisschop nog niet gewijd willen worden, van wege bezwaren van zijn kant, in die geest zegt dan ook zijn wapenspreuk: „Non sicut ego volo, sed sicut Tu". Niet zoals ik zou willen, maar zoals God wil".

Hij vertrok voor zijn bisschopswijding naar Holland, waar hij te Ryzenburg 26 Aug. werd geconsacreerd, tegelijk met hem had ook op die zelfde dag de bisschopswijding plaats van Mgr. Schaepman, bisschop van Utrecht een neef van hem.

Nog vóór zijn vertrek naar Holland had Mgr. Kistemaker een stuk grond op Pietermaai aangevraagd met de bedoeling, daar een kerk te stichten; één kerk voor heel de stad, was veel te weinig en werkte het misverzuim in de hand. Vanuit Holland stuurde Mgr. Kistemaker reeds zijn eerste brief voor de gelovigen. In Curaçao aangekomen koopt hij een nieuw huis n.l. „een huis aan de waterkant" om als bisschopshuis in te richten.

Verschillende kwesties, typerend voor de toestand in die tijd, hebben zijn zorg. Hij vraagt aan of het niet mogelijk is, dat de goede soldaten hier op Curaçao een huwelijk mogen aangaan, treedt behulpzaam op bij een pokken-epidemie, waarvoor de gouverneur in een werkelijk hartelijke brief dank zegt, maar vooral had de op handen zijnde emancipatie zijn zorgen.

Wat de geschiedenis leerde was niet erg geruststellend, op verschillende eilanden in de West Indiën was de emancipatie gepaard gegaan met moord en doodslag, hier moest dat voorkomen worden, hij schrijft er een brief over aan de gelovigen, maar bovenal dringt hij er bij het gouvernement op aan hem te helpen, met het oprichten van scholen direct bij de emancipatie.

De emancipatie is rustig verlopen, een plechtig Te Deum werd er in de kathedraal gezongen in tegenwoordigheid der autoriteiten en het ideaal ook van Mgr. Niewindt ging in vervulling.

Mgr. Kistemaker heeft bij zijn werken hier ook veel steun ondervonden van de Franse missie genootschappen, hij werd zelfs erepresident van een Institut de l'Africe, daarnaast kwam er de grootste zorg: meer priesters.

In Holland met de groei en ontwikkeling der katholieke bevolking waren er niet veel wereldgeestelijken meer over, die zich beschikbaar konden stellen voor het missiewerk, Mgr. Kistemaker probeerde het daarom bij de religieusen.

Zo bood hij aan de Paters Redemptoristen Pietermaai en de Bovenwindse eilanden aan (de Bovenwindse daar de Paters Redemptoristen reeds op St. Thomas werkzaam waren). Er waren in die dagen een 23.000 katholieken, waarvoor een 21 tal priesters zorg droegen.

Later vroeg hij nog eens de Paters Jezuiten of zij naar Pietermaai zouden willen komen, doch ook dit kon niet doorgaan, bovendien bleef een verhoopte subsidie uit en moest men de bouw staken.

Hij bleef dus een volop zorgelijke tijd, daarbij komt nog dat Mgr. gekweld werd door een huidziekte, die hem noodzaakte naar Holland te vertrekken, waar de dokters de ziekte ongeneeslijk verklaarden en zeker een terugkeer naar Curaçao verboden. Hij doet tragisch aan herhaaldelijk te lezen in de brieven die Mgr. naar Curaçao stuurt, dat hij toch wel wat beter wordt en wel spoedig weer terug zal komen. In 1866 op 22 Dec. schrijft hij zijn afscheidsbrief, Mgr. is in gaan zien dat van terugkeren geen sprake meer kan zijn en trekt zich terug in het Carmelietenklooster van Zenderen.

Toch heeft Mgr. Kistemaker in Holland nog veel gezorgd voor Curaçao en mede ook door zijn bemoeiingen namen de Paters Dominicanen de 9de Juli 1868 de missie over.

Na Mgr. Kistemaker, kwam er tot op heden zes Dominicaanse bisschoppen.

HET PRINSELIJK HUWELIJK TE CAIRO.

De prins van Iran met zijn verloofde prinses Fawzia van Egypte bij de huwelijksvoltrekking in het paleis van Cairo. De koning van Egypte treedt op als getuige.

SCHILDERIJEN TENTOONSTELLING.

Kennende de Curaçaose belangstelling voor schilderijen, behoeven wij niet veel woorden te gebruiken voor aansporing. We willen daarom alleen vermelden dat deze tentoonstelling onder auspiciën van den Curaçaose Kunstkring zal gehouden worden van 14 — 21 April in de lokalen van de Hendrikschool.

De tentoonstelling omvat 70 schilderijen van Nederlandse schilders.

Vrijdagmiddag 4 uur zal Zijne Excellentie Gouverneur Wouters de tentoonstelling openen.

Voor verdere bijzonderheden verwijzen we naar de advertentie.

PORTRET GOUVERNEUR.

Men deelt ons mede dat Zijne Excellentie de Gouverneur vereerd werd met de toezending van een zeer goed gelijkend portret in olieverf, vervaardigd door de zoon van den Heer H. E. Lampe te Aruba.

Over de onzelfstandigen staat het gezag als een zweep, over de zelfstandigen als een vlag.

De beste gevoelens van de mens zijn die, waarin voor de ikheid geen plaats is.

Wie klakkeloos toegeeft aan zijn luimen en driften, verliest daarmee alle weerstandsvermogen tegenover uiterlijke verlokkingen en indrukken.

Een moeder mag een vrome en arbeidzame vrouw zijn, en gedurig bezig met te zorgen voor haar kinderen, maar wanneer zij niet in het gezinsleven de glimlach van het feestelijke weet te brengen, kan zij haar moederlijke taak niet volledig vervullen.

Moeder zijn betekent mild zijn, hoe zwaar en hoe bitter het leven ook valt.

Zo lang toch is geen enkele macht,
Dat eindelijk niet de klare morgen lacht.

Er ligt iets verheffends in het gewetenswoord: „ik mag het niet", wanneer wij onze absolute onafhankelijkheid van God erkennen en buigen voor het wettig gezag. Maar zedelijke kracht wordt aan elke gebod eerst gegeven, wanneer zij, die het moeten naleven, ten opzichte van alles, wat met dat gebod in strijd is, fier durven zeggen „ik doe het niet". En nog hoger staat de daad van dit woord, wanneer het geen gebod of verplichting geldt, maar christelijke offervaardigheid, ongedwongen en onverplicht..

WERELD IN VOGELVLUCHT.

NEDERLAND.

Overgenomen uit de Beurs en Nieuwsb.

De 12 April zullen de O 13 en O 14 uit Nieuwediep vertrekken voor een oefenreis naar West Indië. De 7 Mei zullen de onderzeeërs te Curaçao aankomen, waar zij zes weken zullen blijven.

Te Amsterdam werd het Paascongres der S.D.A.P. gehouden.

Het ledenaantal van de partij is niet onbelangrijk gedaald, namelijk in 1938 met 6500 leden. Dit is voornamelijk te wijten aan de vermindering der inschrijving van nieuwe leden.

Vliegen deelde mede dat hij thans zijn laatste woord op een congres spreekt. Hij zeide tot de overtuiging te zijn gekomen dat extremistische standpunten nooit eenheid brengen, en aan eenheid is gebrek.

Om het kampioenschap van Nederland speelden Achilles en DWS 1—2. De vriendschappelijke wedstrijden Blauwwit — F.C. Mechelen 3—1; Ajax — Nemzeti 4—3; ADO — Wimbledon F.C. 2—5; Be Quick — (Groningen) Mooregreen 2—3.

De Hockey wedstrijd Nederland — Schotland eindigde met een 4—0 overwinning voor de gastheren.

SPORT-RUBRIEK

Officiële Mededelingen
van
"De Curaçaose Voetbalbond".

COMPETITIE — PROGRAMMA.

MUNDO — NOBO

16 April 1939: A-klasse	Jong Holland 1 — Hercules 1 (Oehlers)	
16 April 1939: Res.A-klasse	S.U.B.T. 2 — R.C.C. 2 (B. L. Dijk)	*
23 April 1939: A-klasse	S.U.B.T. 1 — Transvaal 1 (H. Elfrink)	
23 April 1939: Res.A-klasse	Jong Holland 2 — Volharding 2 (Ercol)	*
30 April 1939: A-klasse	R.C.C. 1 — Hollandia 1 (O. Corsica)	
30 April 1939: B-klasse	Hilversum — Atlantico (B.L. Dijk)	*

RIO CANARIO.

16 April 1939: A-klasse	Asiento 1 — Scherpenheuvel 1 (O. Corsica)	
23 April 1939: A-klasse	Atletico 1 — Hollandia 1 (J. Pengel)	
30 April 1939: A-klasse	Asiento 1 — Volharding 1 (Oehlers)	

SCHERPENHEUVEL

16 April 1939: B-klasse	Jong Curaçao — D.C.C. (Ercol)	
23 April 1939: A-klasse	Scherpenheuvel 1 — Feyenoord 1 (B. L. Dijk)	
23 April 1939: B-klasse	Sparta — Arsenal (P. Tuin)	*
30 April 1939: Res.A-klasse	S.U.B.T. 2 — Feyenoord 2 (P. Tuin)	

De met * aangegeven wedstrijden beginnen om **2.30 uur** n.m. precies.
De andere wedstrijden beginnen om 4 uur n.m. precies.
DUUR VAN ALLE WEDSTRIJDEN 2 × 40 minuten.

Daar de nieuwe competitie de 16de April a.s. begint, vraagt het C.V.B.-bestuur speciale aandacht voor de art. 7 H.R., art. 42 en 43 van H.R., art. 8 R.C.W. en art. 6 H.R.

VERENIGINGEN OF PERSONEN DIE TROFEEËN DIE AAN DE C.V.B. BEHOREN IN HUN BEZIT HEBBEN, WORDEN VRIENDELIJK VERZOCHT DEZE(N) AAN DE 1ste SECRETARIS DEN HEER G. MEURS, FREDERIKSTRAAT 16, TE WILLEN OVERHANDIGEN.

HET BESTUUR.

WHITE MEN'S GRAVE.

Er zijn vele streken in Afrika, welke men tot voor een twintig of dertigtal jaren placht aan te duiden met de onheilspellende naam „white men's grave". Daar heersten op moorddadige wijze de tropische ziekten, waaronder malaria, zwartwaterkoorts en slaapziekte, wel de meest gevreesde waren. Wee degenen, die zich in de binnenlanden waagden, want de meesten vonden een eenzaam graf in de wildernis.

Het waren niet alleen de vermetele ontdekkingsreizigers, de handelaars en de avonturiers, die zich aan deze gevaren bloot stelden; ook vele missionarissen en zendelingen, die licht wilden brengen aan het zwarte werelddeel, vonden hier hun laatste rustplaats.

Nog onlangs publiceerde Bisschop Guillemé in de „Nyassaland Times" een artikel over de Witte Paters, die sinds 1878 hun heilzaam werk in Oost-Afrika volbrengen. In de eerste twintig jaren kwamen meer dan twee honderd van hen om het leven door de dodelijke zwarwaterkoorts, die een gevolg is van verwaarloosde of verkeerd behandelde malaria; hun graven liggen verspreid rond de grote meren van Afrika, van Nyassa tot Victoria Nyanza. Bisschop Guillemé is van mening, dat al deze paters het slachtoffer waren van een verkeerde methode om kinine in te nemen. Zij namen dit geneesmiddel alleen, indien zij een malariaaanval kregen en dan slechts zolang de koorts duurde. Het duurde 27 jaar, tot men er toe over ging de kinine niets slechts als genees- doch ook als vóórbehoedmiddel tegen de malaria te gebruiken. Iedere dag, te beginnen bij het vertrek uit Marseille, nam men een kleine hoeveelheid kinine en indien iemand zich onlekker of ziek voelde, werd de dosis gedurende enkele dagen verdubbeld. Het succes van deze methode was wonderbaarlijk. Er werken en wonen thans 600 Witte Paters in een gevaarlijk malariagebied en in de afgelopen 30 jaar, sinds de invoering van de kinneprophylaxis, is geen enkel geval van zwarwaterkoorts meer voorgekomen.

Bisschop Guillemé's relaas is er wel een bewijs van, wat kinineprophylaxe, mits regelmatig volgehouden, vermag.

De Malaria-Commissie van de Volkenbond beveelt in haar 4e rapport (Deci 1937) aan, dagelijks 400 milligram kinine in te nemen ter voorkoming der malaria; ter genezing van deze ziekte raadt zij aan een dagelijkse dosis van 1 gram tot 1,3 gram kinine, te nemen gedurende 5 tot 7 dagen.

Mal. Ned. No. 130.

BOEKBESPREKING.

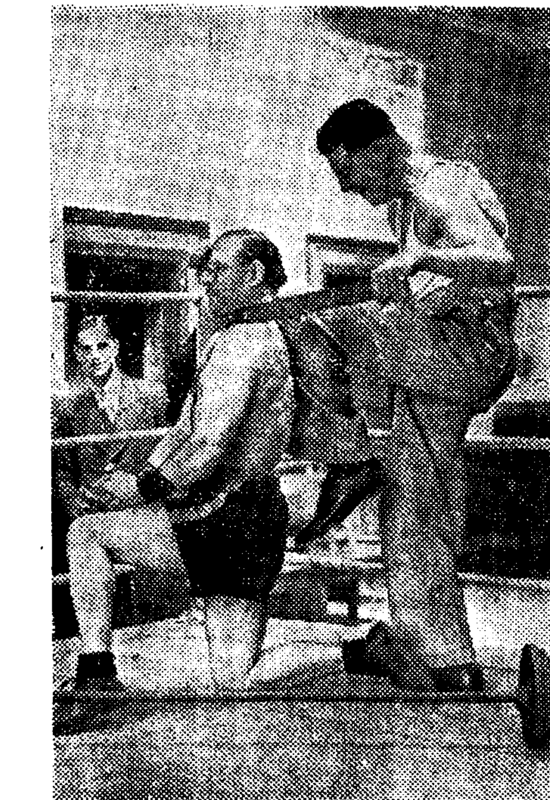
CHRYSOSTOMUS

De grote redenaar

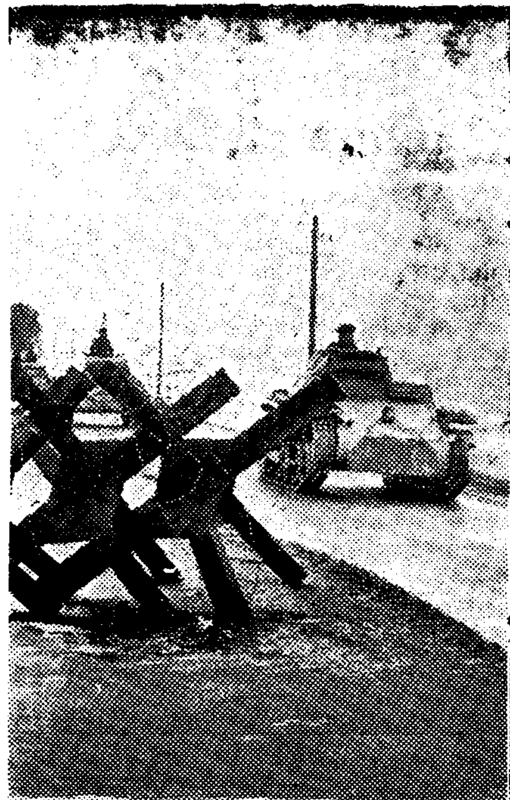
In ruim honderd bladzijden heeft Pater B. H. Vanderberge O. P. het leven geschreven van Sint Joannes Crysostomus. De schrijver plaatst de heilige in zijn eigen tijd en atmosfeer en gaf op deze wijze méér dan alleen een beschrijving van een heiligenleven. Het oude Antiochië, waar Chrysostomus leefde en werkte voor het welzijn van de gelovigen, rijst voor ons op met zijn voor het Westen zo vreemde cultuur. Vol liefde en met eruditie heeft Pater Vanderberge de grote redenaar bestudeerd en zo kon een weliswaar kort, maar daarom niet minder treffend en boeiend heiligenleven ontstaan, dat door velen zal worden gewaardeerd. We zien Chrysostomus als redder van de stad Antiochië, als pleitbezorger der armen, maar bovenal als moralist en zedenpreker, als de grote redenaar van zijn tijd. We horen Joannes Guldenmond, welke bijnaam hij op de kansel verdiende, toornen tegen de spelen en de onzedigheid.

Tenslotte trekt de schrijver een vergelijking tussen Chrysostomus en Paulus, beiden vol brandende liefde en ijver voor de Kerk, beiden ook predikers van ongewone kracht. Verschillende fragmenten uit predikaties van Chrysostomus geven aan dit goede en boeiend geschreven heiligenleven een grotere waarde. Het verscheen in de derde serie Schijnwerpers, uitgegeven door de Uitgeverij Het Spectrum te Utrecht.

Verkrijgbaar bij „St. Augustinus boekhandel" St. Thomas College.

Deze Engelse heer, Jean Challard, heeft zo'n sterke nek, dat men een tamelijk dik bandijzer om zijn hals kan buigen

Een van de grote tanks die deel uitmaakt van de Duitse verdedigingsmiddelen.

De Koning Ghazi van Irak, die dezer dagen tengevolge van een auto-ongeluk overleed. Hij laat een troonopvolger na van 3 jaar oud.

Kardinaal Verdier, aartsbisschop van Parijs, dient persoonlijk de ouden van dagen te Saint Denis op de feestdag van St. Joseph.

Gedurende de grote tentoonstelling te New York zullen veel touristen de stad bezoeken. Daarom heeft men een afdeling van het Rode Kruis in de omgeving van het vrijheidsbeeld ingericht, ten dienste van de vele vreemdelingen.

DE ANNEXATIE VAN MEMEL BIJ HET GROTE DUITSE RIJK.

M. Bertululeit, gefotografeerd terwijl hij op reis was om te confereren met de Duitse autoriteiten over het Memelgebied.

Denk aan uw eigen tijd.

Laat ze genieten met hoofden als boelen,
Laat ze naar hartelust knutselen, knoeien,
Laat ze maar vallen en opstaan en stoeien.
Laat ze maar wild zijn, da's goed voor het groeien
Denk aan uw eigen tijd!

Denk aan uw eigen tijd!
Denk aan uw eigen tijd!
Laat in hun broek maar 'n winkelhaal zitten,
Laat ze maar schieten met proppen of pitten,
Laat ze een jas eens bekleden met klitten,
Laat ze toch! zit niet op alles te vitten,
Denk aan uw eigen tijd!

Laat ze daarbuiten maar draven en dollen,
Laat ze als veulens tot stikkens toe hollen,
Laat ze maar vrij in hun grappen en grollen,
Laat ze 'ns plagen, laat eens met u sollen,
Denk aan uw eigen tijd!

Wie een uil volgt, loopt groot gevaar in een ruine terecht te komen.

Ons leven is geen lichtstraal, die verdwijnt in het duister, geen golfje, dat verzwindt in de zee, geen zefier, die wegsterft. Het is een tocht door de tijd, welke sporen achterlaat, die zichtbaar zullen zijn in de eeuwigheid.

Een onbewust slecht ijoorbeeld doet vaak meer kwaad dan een opzettelijke verleiding.

Het kwaad moet bestreden worden door overmaat van het goede.

VERGETEN GROND.

door Jacques Smeulders.

Vervolg.

VIS.

Het water staat laag in de kreek. Twee oude korjalen liggen bloot. Wat grauwe varkens lopen door de natte modder. Verderop naakte zwarte kinderlijfjes. Vrolijk steken rode tjepantjeruggen af tegen al het grijs.

De zon schroeit, brandt. Zuiver is alles.

Een bootje vaart weg. Licht glijdt het over het water en maakt rimpeltjes op de strakheid. Ze gaan een klein eind maar. Langs een breed open stuk waar veel groene pankoekoe bladeren liggen op het water, allemaal ronde bladeren. Een enkele hel witte bloem, ver open.

Dan komt een donker stuk. Veel groen aan de kanten en opzij, veel bruin van bostouw en stammen. Onder het vochtige groen aan de kant en kleine kaaiman; bruin en zwart. Hij ligt stil als het korjaaltje langs schuift.

Weer een open gedeelte. Wijd land met hoog, drooog gras. Een enkele rechte boom. Zwaar is alles van de hitte. Stil en roerloos. Achter het droge gras ligt de bosrand, koel-groen. Het kreekje is al smaller. veel dod e stammen in het water, dwars over elkaar dikwijls. Langs de kant de zachte groene stengels van de mokkomokko; ruw door de stompe stekels. Het water is diepzwart hier en toch helder.

De twee jonge egers zijn uit het bootje gegleden. Ze zakken diep weg in de zachte onderlaag, rotte bladstukken borrelen omhoog. Dan knijpen zwarte handen in de weke bodem, voelend naar visjes tussen de mokkomokkoplanten. Telkens valt met een dof geluid een krobbia in het korjaaltje; kleine visjes, plat en rond. De kleine bekjes gaan rond open en happen naar lucht. Hun stille ogen puilen ver uit in de witte zon.

Wanneer alles nat is in de regentijd dan varen ze dicht tegen het groen dat laag hangt. Dan zoeken ze hun fookie's op in het hoge water. Kleine spitse mandjes waar de vis wel in kan maar niet uit.

Of ze kijken naar hun hengels die ze uitgezet hebben aan een zwiepende stok. Dan hangt er misschien een grote patakka aan de ijzeren haak.

Dan hebben ze weer wat vis bij hun vochtig cassavebrood.

JOSÉ.

Hij is hier aangekomen met het treintje uit de goudvelden. Ziek; mager, moe van de hevige malaria koorts. Zijn broer wachtte hem op en nam hem mee het oude huisje in, het laatste huisje van Koetiri. Daar heeft José gelegen, dagen en dagen lang, terwijl de negers kruiden zochten in het bos als ze naar hun grond gingen.

Het heeft lang geduurd. Nu loopt hij weer over de hoge weg als vroeger toen hij nog een jongetje was. Zijn brede mond altijd lach-open. Grote ogen als zwarte sterren. Zijn platte tenen staan ver naar buiten: links, rechts.

Als grote jongen brachten ze hem weg naar de stad. Grote huizen, brede straten, veel mensen in lichte kleren. Dikwijls heeft hij toen verlangd naar zijn donker kreekje waar vriendjes en varkens in baadden. Alles was nu zo groot en zo wit om hem heen.

Erg lang heeft dit niet geduurd. Al gauw voelde José zich weer goed. Hij is toen nog ververgeweest en smeerde witte en groene verf op gladde planken.

Na een tijd trok hij het goudbos in. Enkele weken maar. Toen had hem de koorts.

Nu gaat hij elke nieuwe dag in met een grote zaag op zijn jonge schouder. Hij en een ander. Met tweeën lopen ze de vroege zon tegemoet die heldere bundels gooit tussen de hoge stammen en het vele groen.

Vele ochtenden zijn er zo al geweest. Vele dagen van zwoegen en zweten in het koele bos, van zagen met de grote handzaag en sjouwen met ruwe posten op hun harde kop naar de Tawajakoera.

Vele avonden ook dat José vertelt van de grote stad. Rond hem jonge kerels dan die luisteren.

MELK.

Eenzaam ligt de bosweg, die van Koetiri naar Waakzaamheid gaat. Een grote wortel loopt dwars over het pad, als een reuzenslang. Droog is het bos, droog de grond, met harde stukken Opzij achter het groen ligt de Tawajakoera.

Een bruine sakkaslang kruipt traag over het pad. Langzaam ritselen zijn ratels de droge bladeren in.

Er gaat een klein vrouwtje onder de hoge bomen. Op haar hoofd een open mand met flessen melk. Haar ogen kijken strak vooruit. Zacht ruiselen haar voeten tussen afgevallen bloemen van een rechte boom. Licht lila op donkere aarde. Dan weer groen en bruin en grijs.

Elke ochtend loopt ze zo. Brengt haar melk naar de juffrouw en de meester, naar de open tropenhuizen op Republiek Dan hangt het vocht dikwijls nog zwaar tussen de dichte bladeren en klinkt gekras van lawaaiende papegaaien boven. Een vlug konijn schiet over de weg.

Ze komt terug als de zon hoog staat. Loopt weer het lange pad tot Waakzaamheid.

Een kleine weg met kleine huisjes. Veel wied. Alles oud en arm. Het water van de kreek staat plat.

Als de late zon de hemel verft, vermiljoen en purper, dan komen koeien van over de kreek. Een hele rij koeien. Mager en klein. Dan vernielt hun loeien de fijne stilte. Angstig; dat klagend roepen.

In een brede boom zitten doksen. Zwarte stippen tegen de late hemel. Zo slapen ze; koeien en doksen.

Nog verder, waar het kreekje bang wordt te bestaan, ligt weer een weg met huisjes; enkele maar. Weer grauwe huisjes met zinken daken. Erg roestig.

Hier staat een hoge boom. Fors en mooi. Vol kracht. Onder die boom een grote hoop lege flessen. Wat er naast twee volle nog met goedkoop bier.

Afgoden-offers.

Wordt vervolgd.